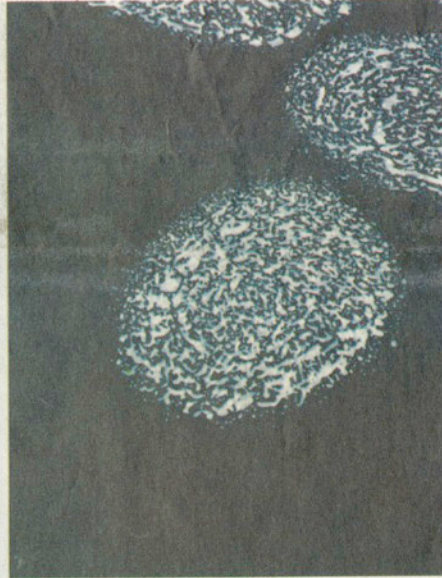
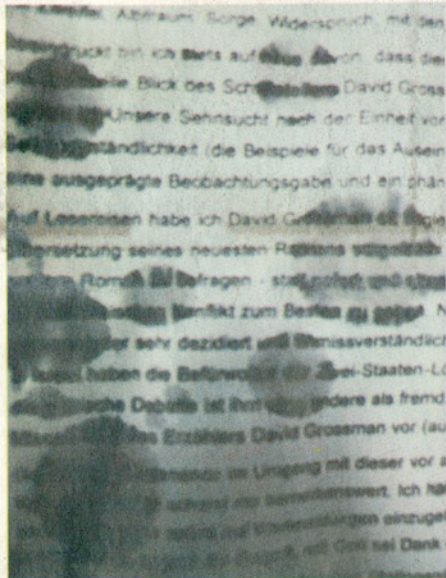

עמוק הוא הלילה

האמנית הגרמנייה יהודייה אנדריאה מוריין, שתערוכתה תוצג בגלריה הקיבוץ בתל אביב, הפכה את החלל החשוך לאתר של חקירה פנימית

העבודות שמציגה האמנית הגרמנייה אנדריאה מוריין בתערוכתה "Night My Light", שתפתח הערב בגלריה הקיבוץ בתל אביב (רב הו' 23), משחקות עם הקטבים: עם המתח שבין מופשט לפיגור ריטיבי, בין דימוי לטקסט, בין חושך לאור חושף, בין האישי לזיכרון הקולקטיבי.

זה כארבעה עשורים מגיעה האמנית הגרמנייה יהודייה, ילידת וינה, לביקורים בישראל ולאחרונה היא אף הפכה את תל אביב לבית נוסף, במקביל לביתה בקלן שם היא חיה ומלמדת. מוריין, שבאה מרקע של לימודי ריקוד ותיאטרון, החלה את דרכה כאמנית פרפורמנס, ובשנים האחרונות היא משלבת גם מדיות אחרות; בתערוכתה החדשה בגלריה הקיבוץ היא מציגה עבודות צילום, רישומים, והקרנות מלוות בסאונד – כולן נעשו בשנים 2010-2011.

יעל קיני, אוצרת הגלריה והתערוכה, מתארת את ההתערוכות של מוריין בחלל המוחשך: "היא כאילו הפכה את החלל לאתר חקירה חשוך המשלב בין עולם החושים לשרה סמיוטי. חלל התערוכה שלה מייצר מצב תודעתי של התבוננות ותנועה המכוונות פנימה". קיני מתעכבת גם על הביוגרפיה המקצועית של האמנית ומדגישה את הקומפוזיציות הבימתיות המאפיינות את ההצבות שלה. בשונה מעבודות קודמות של האמנית, שבהן ניתן היה לזהות תכנים היסטוריים ספציפיים, בהם גם כא"ל הקשורים בביוגרפיה המשפחתית – כמו ההישרדות בשואה – בתערוכה זו אין כמעט הקשרים כאלה. לרברי האוצרת קיני, הפעם מושם דגש על הקיום האנושי, על

אנדריאה מוריין, "התמסרות", 2010. גלריה הקיבוץ בתל אביב

הקשר בין האינדיבידואל לבין משהו גדול יותר, קוסמי. הדימויים והמדיות מצויים בתנועה מעגלית שכן מוריין מצלמת את מה שהיא רושמת ורושמת את שהיא מצלמת, אומרת קיני. את הסטילס היא הופכת לווידיאו וכך הלאה. "את מוצאת את עצמך תוהה מה זה מה, ואיך בדיוק נעשו הדברים", אומרת קיני.